

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Miseriæ humanæ, superbiæ humanæ sunt frænum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Debitum enim naturale mors est, hominibus ab initio impositum: neque ulla ratione ipsius aduentus vitari potest. Hac omnia, ut sagax ille ac prudens adolescens audivit atque intellexit, intimo corde ingemiscens, dixit: Acerba hac vita est, atque omni dolore ac maestitia plena, si res ita se habet. Et quonam modo quispiam in incerta mortis expectatione, cuius aduentus non modo vitari non potest, sed etiam, ut dixistis, incertus est, securo animo erit? Abijtq; hac secum voluens, atque assidue considerans, mortisq; memoriam identidem animo repetens, ac deinceps in doloribus animiq; consternatione vivens atque in perpetuo morore degens. Atque apud se dicebat: Ergone mors me aliquando corripiet? Et quisnam erit qui me post mortem meminerit, cum tempus omnia obliuione contriuerit? Num praterea morte functus in nihilum dissoluatur; an contra altera quadam vita est. & alter mundus? Hac & his similia perpetuo cogitans, pallore conficiebatur. Nempe ea indoles erat, ut res suis momentis ponderaret: quo ingenio voluit omnes homines esse hominum Moderator, ut, naturæ suæ imbecillitate considerata, supercilium discerent ponere.

Superbit homo tot miserijs vndique circumuallatus: quas cogitationes habuisset, si ipse, tamquam rupes immobilis, inter circumlatrantes vndas sterisset inconcussus? Oriuntur, & occidunt sidera: nascuntur, & denascuntur elementa: Lapides quoque & saxa finduntur, suamque patiuntur senectutem: plantæ virescunt, & arescunt: animalia cetera omnia gignuntur, & moriuntur; quid de se ipso sensisset homo, si immortalis fuisset? in quantum intumuisset? Vanitas vanitatum, dixit Ecclesiastes, & omnia vanitas. Itaque quia vniuersitatis quidam veluti finis est homo, vel Philosopho teste, isq; à fine suo deflexit, qui erat Deus, omnis creatura vanitati subiecta est, propter ipsum quodammodo, ipse verò non solum vanitati similis factus, sed etiam vniuersa vanitas (si viuens, multò magis mortuus, inquit S. Hieronymus) omnium namque rerum in se gradus comprehendit. Nam subit iniurias corruptibilitatis, ut res inanimatæ; necessitatem nutritionis, accretionis, decretionis, mortis cum viventibus; sensibilibus affectionum, & patibilium alterationem qualitatum, cum sentientibus; alternationem cogitationum, voluntatum, studiorum, consiliorum cum Angelis; at insuper peccatorum, quæ ne-

III.

Eccl. 1. 2.
Aristot. 2.
Phyl. 100. 25.
Rom. 8. 20.
Psal. 143. 3.
Psal. 38. 6.

C

fanda

Vide Bellarm.
li. 6. de amif-
sione gratiz.
c. 8. & seq.
Eccli. 10. 9.
Plutarch. in
apoph. re-
gum.

fanda & cum natura pugnancia sunt, vt de morbis & arumnis
fiteam, quibus supra animalia cuncta obnoxius est homo, vt do-
cent medici, & naturalis historiz scriptores, & qui deplorant
lappi hominis calamitates. Ob hæc omnia, *quid superbit terra &
ciris?* Antigonus, à graui morbo postquam conualuerat: *Nihil
lopeius est, inquiebat, siquidem hic morbus submonuit nos, ne animo
efferamur, cum simus mortales.* Deplorabant amici ceu magnum
malum, quòd tam grauiter ægrotasset: ille interpretatus est, ex
morbo plus sibi accessisse boni, quàm mali. Corpus extenuarat,
sed animum reddidit modestiorem: corporis robori nonnihil de-
traxerat, sed animo detraxit insolentiam, morbum longè peri-
culosissimum. Proinde non pessimè res habet, cum leuior mor-
bus arceat pellituè maiorem.

IV.

S. Augustin.
in soliloq.
capo 2.

Neque verò tantum, per imbecillitatis huius consideratio-
nem, pellitur superbia, sed etiam, ea agnita, subit animuū hu-
militas & demissio, quæ docet hominem, vt apud Deum quærat
miseriarum suarum medicinam, & reuerenter quærat. Audi ta-
lem ita orantem: *Quid est homo, vt possit alloqui Deum factorem
suum? Parce mihi colloquenti tibi. Ignosce seruo tuo, qui presumit
loqui tanto Domino. Legem non habet necessitas. Dolor me compellit di-
cere, calamitas, quam patior, cogit me exclamare. Egrotus sum, ad
medicum clamo: cecus sum, ad lucem propero. Mortuus sum, ad vitam
suspiro. Tu es medicus, tu lux, tu vita, IESU Nazarene, miserere mei,
Fili David, miserere mei fons misericordia. Audi, qui ad te clamat, in-
firmum. lux, qua transis, expecta cecum, prabe ei manum, vt ad te ve-
niat, & in lumine tuo videat lumen. Vita viuens, reuoca mortuum.
Quid sum ego, qui loquor tecum? Va mihi, Domine, parce mihi, Do-
mine. Et infra: Dicam, dicam miseriam meam; confitebor, nec erubescam
ante te vilitatem meam. Adiuua me, fortitudo mea, per quam
subleuor, succurre virtus, per quam sustentor; veni lux, per quam vi-
deo: appare gloria, per quam gaudeo; appare vita, in qua viuam, ô
Domine Deus meus.*

V.

S. Gregor. li.
3. dial.

Quemadmodum autem miseriz huius vitæ non solum poena
sunt delicti nostri, verum etiam frena superbiæ, ne nos ipsos ma-
gni faciamus; ita etiam efficiunt, ne mundum ipsum nimis æsti-
memus. *Despiciendus à nobis hic mundus fuerat, ait S. Gregorius,
etiamsi*